Dilluns 5 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 6,53-56): En aquell temps, després d'haver fet la travessia fins a terra, [Jesús i els seus deixebles] arribaren a Genesaret, i recalaren. I havent sortit de la barca, de seguida el reconegueren. I recorrent tota aquella contrada, començaren a portar-li en lliteres els malalts, allà on sentien que ell era. I a tot arreu on entrava, en els pobles o en les ciutats i en les cases de camp, posaven els malalts en les places, i li suplicaven que els deixés tocar ni que fos la franja del seu mantell; i tots els qui el tocaven quedaven sans.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Tots els qui el tocaven quedaven sans»

Fr. John GRIECO
(Chicago, Estats Units)

Avui, a l'Evangeli del dia, veiem el magnífic "poder del contacte" amb la persona de Nostre Senyor: «Posaven els malalts en les places, i li suplicaven que els deixés tocar ni que fos la franja del seu mantell; i tots els qui el tocaven quedaven sans» (Mc 6,56). El més mínim contacte físic pot obrar miracles per aquells que s'aproximen al Crist amb fe. El seu poder de guarir brolla des del seu cor amorós i s'estén fins i tot als seus vestits. Ambdós, la seva capacitat i el seu desig ple de curar, són abundants i de fàcil accés.

Aquest passatge pot ajudar-nos a meditar com estem rebent Nostre Senyor en la Sagrada Comunió. Combreguem amb la fe que aquest contacte amb el Crist pot obrar miracles en les nostres vides? Més que un simple tocar «la borla del seu mantell», nosaltres rebem realment el Cos del Crist als nostres cossos. Més que una simple guarició de les nostres malalties físiques, la Comunió sana les nostres ànimes i els garanteix la participació en la pròpia vida de Déu. Sant Ignasi d'Antioquia, així, considerava l'Eucaristia com la «medicina de la immortalitat i l'antídot per a prevenir-nos de la mort, de manera que produeix allò que eternament nosaltres hem de viure en Jesucrist».

L'aprofitament d'aquesta "medicina d'immortalitat" consisteix a ser guarits de tot allò que ens separa de Déu i dels altres. Ser guarits pel Crist en l'Eucaristia, per tant, implica superar el nostre envaniment. Tal com ensenya Benet XVI, «nodrir-se del Crist és el camí per a no romandre aliens o indiferents davant la situació dels germans (...). Una espiritualitat eucarística, aleshores, és un autèntic antídot enfront l'individualisme i l'egoisme que, sovint, caracteritzen la vida quotidiana, mena al descobriment de la gratuïtat, de la centralitat de les relacions, a partir de la família, amb particular atenció en alleujar les

ferides de les desintegrades».

De la mateixa manera que aquells que foren curats de les seves malalties tocant els seus vestits, nosaltres també podem ser guarits del nostre egoisme i del nostre aïllament dels altres mitjançant la recepció amb fe de Nostre Senyor.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Crist ho és tot per a nosaltres. Si estàs oprimit per la injustícia, Ell és la justícia; si tens necessitat d'ajuda, Ell és la força; si tens por a la mort, Ell és la vida; si desitges el cel, Ell és el camí; si estàs en les tenebres, Ell és la llum» (San Ambròs)

- «Déu, després d'haver acabat la creació, no es 'va retirar': Ell pot obrar encara. Segueix sent el Creador i, en conseqüència, sempre té la possibilitat d'intervenir. Déu segueix sent Déu!» (Benet XVI)

- «El Crist convida els seus deixebles a seguir-lo tot prenent al seu torn la pròpia creu. En seguir-lo, adquireixen una mirada nova sobre la malaltia i els malalts. Jesús els associa a la seva vida pobra i de servei. Els fa participar en el seu ministeri de compassió i de guarició» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.506)

Altres comentaris

«I havent sortit de la barca, de seguida el reconegueren»

Mn. Joaquim MONRÓS i Guitart
(Tarragona, Espanya)

Avui contemplem la fe dels habitants d'aquella regió a la que Jesús arribà tot portant la salvació per a les ànimes. El Senyor és l'amo de l'ànima i del cos; per això, no dubten en portar-li llurs malalts: «Tots els qui el tocaven quedaven sans» (Mc 6,56). Tenim avui, com sempre, malalts de l'ànima i del cos. Convé que posem tots els mitjans humans i sobrenaturals per tal d'apropar els nostres parents, amics i coneguts al Senyor. Ho podem fer, en primer lloc, tot pregant per ells, bo i demanant llur salut espiritual i corporal. Si hi havia una malaltia del cos, no dubtem en assabentar-nos de si existeix un tractament adequat, si hi ha persones que puguin tenir-ne cura, etc.

Quan es tracta d'una "malaltia" de l'ànima (habitualment, palpable externament), com pot ser que un fill, un germà, un parent no assisteixi a Missa els diumenges, a més de pregar, convé parlar-li del remei, potser transmetent-li de paraula algun pensament o alguna orientació motivadora que puguem nosaltres mateixos extreure del Magisteri (per exemple, de la Carta apostòlica El dia del Senyor de Joan Pau II, o

d'algun dels punts del Catecisme de l'Església).

Si el germà “malalt” és algú constituït en pública autoritat, que justifica o manté una llei injusta —com ara la despenalització de l'avortament—, no dubtem —a més de resar— en cercar l'oportunitat per a transmetre-li —de paraula o per escrit— el nostre testimoni sobre la veritat.

«Nosaltres no podem deixar de dir el que hem vist i sentit» (Ac 4,20). Totes les persones tenen necessitat del Salvador. Quan no acudeixen a Ell és perquè encara no l'han reconegut, potser perquè nosaltres encara no hem sabut anunciar-lo. El fet és que, tan aviat com el reconeixien, «posaven els malalts en les places, i li suplicaven que els deixés tocar ni que fos la franja del seu mantell» (Mc 6,56). Jesús guaria sobretot quan n’hi havia alguns que «posaven» (situaven a l'abast del Senyor) els qui més urgentment havien de menester remei.